

کابل روز ۱۲۷۷

درد در دست و پاها
بسیار است که گفتن کامل کرد
از درد
بسیار دیدار

شماره بزرگ، بزرگ و دوست عزیزم معور جان
درود گرم و شادمانی های هر آنم را بپذیر

ببین اگر نام بیخ مانده و شوای خونیت "بسیار غمخیزه" در "ادبجان" را
تا کنون یاد تمام ما خودت با شو جواب بدیم که وقت شد
ما خانم که دو سال است گرفتار بیماری جسمی هستیم که در عین حال
شد بدیده، نگاه در بیمارستان و ملاحظه رضایت بگیری است
و اما از یاد دیدارهای مان در وطن، دم شل و غمخیزه که و امی شود
که امیدوار است شکر شود
خوابت منم که گفتی که نامه مرا در درد نذار شوایت که بشنود ام
چاپ شده برام لوت و تلک را بپذیر

با مهر بسیار

مراه